

може да ме оставятъ на веченъ затворъ. Нека бжде туй! Само смъртъ да не е. Охъ, татко, татко — страшно било да осждятъ човѣка на смъртъ!.. Сега вече разбирамъ цѣната на живота. Слушай, татко, едно желая: дано не ме обесятъ, че да гледамъ небето и да идвашъ сегизъ-тогизъ да те виждамъ. То ще бжде най-голѣмата ми утѣха. Сега азъ те моля, ела да те видя, че да ти целуна дѣсницата. Чуй ми молбата, татко. Ако те е срамъ отъ мене, кога додешъ не казвай, че азъ съмъ ти синъ.

Тия думи извикаха сълзи въ очитѣ на стареца. Той взе писмото, сгъна го грижливо и като го тури въ пазва, даде друго писмо.

— Прочети и туй.

Внучето почна: